

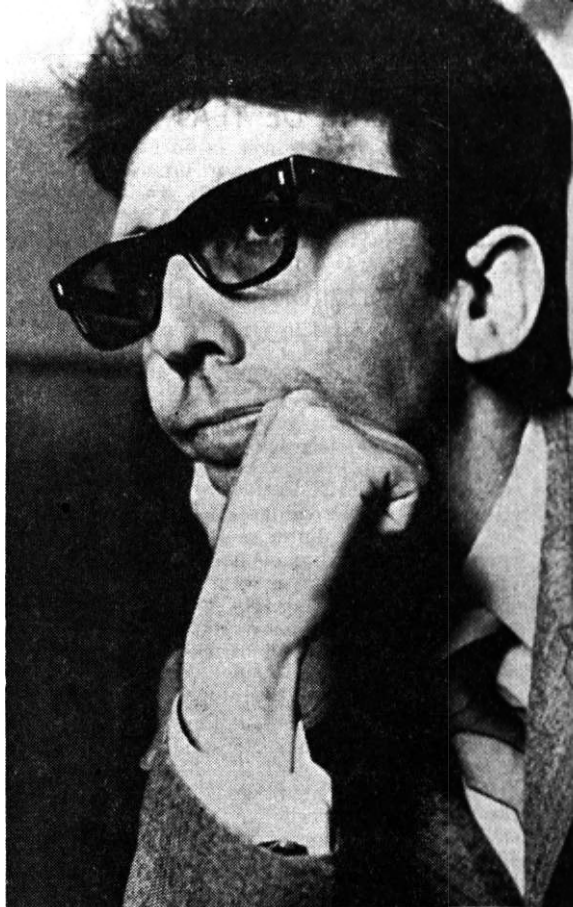
DORU MOȚOC

Doaga

Comedie radiofonică

Avertisment

Cum nu are veleități de estetician, și cum, în mintea lui, conceptul de mimesis și cel de invenție literară nu sînt suficient clarificate, autorul ține să atragă respectuos atenția celor interesați că orice asemănare între cele înfățișate în prezenta lucrare și șapte ori persoane din viață este absolut... intenționată.

Personajele

CRAINICUL, fără vîrstă

VISALON, director la B.G.L.D.S., 55 de ani

TOVARĂȘUL CIUBOȚICĂ, din vinificație, 45 de ani

EVA — și atît — 20 de ani

SILE, un fel de antrenor, 28 de ani

BILĂ, un fel de campion, 22 de ani

TRECĂTORUL — singurul care merită, de fapt, atenție —
45 de ani

Acțiunea se petrece (vai !) în zilele noastre.

DORU MOȚOC

- Născut la Sibiu, la 12 iunie 1939.
- Absolvent al Facultății de filologie a Universității București.
- A debutat cu versuri, în revista „Luceafărul” (1960).
- Ca autor dramatic, debutează la TV, cu scenariul *La Colorado*, aproape de stele (premiul III la concursul din 1973).

Urmează Ape și stele (TV, 1974); Înainte de revărsatul zorilor (Teatrul Popular din Rîmnicu Vîlcea, 1975); Undeva, o lumină (Teatrul „Bulandra”, stagiunea 1976—1977); Căbiul și vîntul (Teatrul radiofonic, 1978).

CRAINICUL: Povestea noastră începe într-o frumoasă dimineață de septembrie, într-o stație de autobuz de pe una dintre străzile mărginașe ale Capitalei. Peste gardul grădinii din spatele stației se apleacă flori înalte, de toamnă... (*Sunete specifice unei asemenea străzi periferice: scriștutul unei porți, undeva, lătratul unui câine, cîntecul răgușit, somnoros, al unui cocș.*) Aparent, o veritabilă oază de liniște. Dar, nu! Să nu ne grăbim! Nu departe de stație, strada se intersectează cu linia ferată de centură... (*În depărtare, fluierul unei locomotive de manevră, apoi o voce: „Cuple”, zgomot de tampoane lovite, un fluier prelung, al unui acar, din nou vocea: „Gata la urmă!”, în sfîrșit, zgomotul trenului, pierzîndu-se.*) Dar asta nu e tot... Trece-rea peste calea ferată este închisă, în asemenea situații, de o barieră. Atunci... (*Vacarm de mașini, motoare gemînd, pufnînd, scrișnînd, din cauza deselor ambreieri și debraieri, claxoane stridente, de diferite tipuri. Într-un târziu, acest înfern de decibeli începe să scadă în intensitate și să se depărteze, semn că fluxul stradal s-a normalizat. Dar, după numai câteva secunde, alt claxon insistent. O voce: „Iar au lăsat bariera. În-țoarcă!” Zgomot de motor, ce se îndepărtează.*) În stația noastră de autobuz nu se află, la această oră matinală, decît o singură ființă: Eva. Tină, dragă, trup armonios, îmbrăcată șic, evident, din pachet. Vorbește la singurul telefon public aflat acolo...

EVA (*urmînd o discuție începută, se vede, mai demult*): Vai, Tinel, cît poți fi de rău, zău așa! Doar asta-ți explic, de-o jumătate de oră... Nu, dragă... Italianul era și el pe-acolo, așa... Cum o să fie cu mine? Nu, sigur că nu. Știi că habar n-am de italiană. Doar „ceao”, „mamma mia” ...A, da! Și „Campari”. Atît. Cum o să pot purta o conversație?

CRAINICUL: Dintr-o parte, apare un cetățean între două virste, cu o figură anodină, bonomă. Îl vom numi Trecătorul. Cîteva elemente vestimentare sugerează că e celerit. Într-o mîină, ține o sacoșă pentru cumpărături, în cealaltă, o fisă, cu care-și face, cînd și cînd, de lucru, aruncînd-o în sus, ea și cum ar juca, de unul singur, „cap sau pajură”, și așteptînd răbdător ca Eva să termine convorbirea.

TRECĂTORUL: Bună dimineața...

EVA: Nu, dragă. Eu te-așteptam pe tine. Sigur. Italianul se opri, nu știi de ce, pe acolo. Ieșise, cred, de la „Lido”. Probabil, aștepta și el pe cineva. Și, tocmai atunci ai venit tu și... (*Excedată.*)

Cum o să vorbească, dragă, cu mine? Tu n-aiuzi că eu... Cum vorbea? Cu cine vorbea? (*Pauză.*) Îl privește! Din partea mea... (*Enervată.*) Per diavolo... (*Sesizînd gafa.*) Perdea... (*Găsînd.*) Pierdea! Pierdea și el vremea. Hai, nu fi rău... (*Alinîndu-se.*) Mi-e dor de tine...

TRECĂTORUL (*ironic*): Se muncește, aici, se muncește! (*Pentru sine.*) Ați luat-o tare de dimineață...

EVA (*imperturbabilă*): N-am dormit toată noaptea, zău. Știi că nu pot dormi singură. (*Insinuantă.*) Vreau să vin la tine... Acum!

TRECĂTORUL: Ce v-aș pune cu la muncă...

EVA (*după o pauză*): Într-o stație. Trebuie să fie prin Bucureștii Noi, cred. Nu știu precis. Cînd am venit, era noapte.

TRECĂTORUL: Ehei, aici e poveste lungă. Ia să merg eu să cumpăr pîine, și mă-ntorc pe urmă. (*Iese.*)

EVA: Cum să nu știu, dragă, unde sînt? Cum, ce caut? Am fost la... (*Căutînd febril.*) La... la o colegă... Ți-am spus. În Bucureștii Noi. Doar nu vrei să-mi încerc memoria cu numele tuturor stațiilor de autobuz din Capitală... Știi că am avut astenie. Doar de aici m-am retras de la Institut. Azi eram acrită mare, nu-ți băteați tu joc de sufletul meu... (*La capătul puterilor.*) Nu știu, dragă, nu știu cum se numește, fir-ar a dracului de stație! Stai puțin, să mă uit.

CRAINICUL: Eva lasă receptorul să atîrne de fir, vine pîună la capătul trotuarului și caută cu privirea tăblița indicatoare, care e ascunsă de crengile unui salcîm, plantat chiar lingă ea. În scenă reîntre Trecătorul. Are în sacoșă o pîine. N-o mai vede pe Eva și se duce întins la telefon. E surprins că receptorul nu e în furcă. Apoi îl vede, îl ridică, îl duce la ureche...

TRECĂTORUL (*la telefon*): Alo! Poftim? Care Eva? Aici e Adam. Tovarășul Adam. Pardon!

EVA (*revenind*): Uf! (*Trecătorului.*) Permiteți?

TRECĂTORUL: Poftiți... Vreți să stați pe bancă? (*La telefon.*) Alo! Cum?

EVA: Domnu'! Permiteți? Eu vorbeam...

TRECĂTORUL: Scuzați. (*La telefon.*) Alo! Vorbește frumos, domnule!

EVA (*la telefon*): Alo! Tinel! Dragă, o chestie nemaipomenită. Eu am lăsat receptorul atîrînd, ca să văd ce stație e, și un domn, care tocmai trecea pe aici... Cum? Da, nostim! Stația? Nu se numește în nici un fel, dragă. Serie „Opre”. Atît. Că, și tîntălăii ăștia... n-au pic de imaginație. Auzi: „Opre”! Puteau s-o boteze într-un fel. Demis Roussos, sau Celentano... (*sesizînd gafa*) sau... mă rog. Auzi, tu! „Opre”! (*Pauză.*) Cum, ce am de gînd? Iau o mașină, eare-o fi, pînă-n centru, și pe urmă vin la tine.

(*Ofiind.*) Cred că două ore. Nu știu ce ți-a venit, să-ți faci garsonieră tocmii în Bereeni. Mai bine cumpărăi casa aia a verișoară-ți, de la Fierbinți. Oricum, decît în Bereeni... Da, sigur... Bine. Pusi. (*Cu voluptate nedisimulată.*) Și eu. De-abia aștept. Spune-mi că mă iubești. (*Alintîndu-se.*) Mai spune-mi o dată... Bine. Și eu. Gata, vin acuma! Sau, poate, vii tu, cu Trabantul... E lîngă o barieră... Atunci, aștept autobuzul. Pa!

CRAINICUL: Zimbînd mulțumită, Eva așază receptorul în furcă, face cîtiva pași, apoi se așază pe bancă, cască, se întinde. Se ridică iar, încercînd să-și întindă ciorapul. Dintr-o parte, apare Sile. Tipul clasic al șmecherașului de cartier. E îmbrăcat cu un tricou bleu și cu pantaloni gri evazați. Ține într-o mînă un cronometru. Face semn cuiva aflat departe, apoi, cu cealaltă mînă, scoate din buzunar un revolver. Îl ridică și...

(*Pocnet sec.*)

SILE (*după ce a tras*): Start!

EVA (*îngrozită*): A!

SILE: Domnișoară! Domnișoară, ce s-a-ntîmplat? V-ați speriat? Nu, domnișoară, nu trebuie să vă speriați. E un pistol de start, atîta tot. O jucărie...

EVA: Jucărie?

SILE: Sigur că da. O jucărie.

EVA: Dar face „bum!”

SILE: Face, dar atîta tot. (*Suav.*) Bum! — și-atît!

EVA (*siderată*): „Bum! — și-atît?”

SILE: Atît. Vreți să v-arăt?

EVA: Nu, vă rog! Nu!

SILE: Cum doriți, domnișoară, dar să știți că nu...

(*Pașii unui om care aleargă. Gîfîit scadat. E Bilă, prietenul lui Sile.*)

BILĂ (*bîlbîit*): C-cît?

SILE: Ce, cît, Bilă?

BILĂ: T-tîmpul. C-cît am f-făcut?

SILE (*cu glas scăzut*): Dracu’ știe?! N-am cronometrat...

BILĂ (*revoltat*): B-bine, mă, m-mă faci să f-fug degeaba un kilom-m-m...

SILE (*retezîndu-i-o*): Ce vrei, dom’le, dac-a leșinat tipa?

BILĂ (*curios*): D-de ce-a l-leșinat?

SILE: S-a speriat de bufnitură.

BILĂ (*logic*): O fi-fi s-sensibilă...

SILE: Extrem de sensibilă...

BILĂ: O c-cunoști?

SILE (*evaziv*): Oarecum... (*Intrepid.*) Hai să ne prezentăm!

BILĂ (*timid*): C-crezi că m-m-merită?

SILE (*expert*): Cum să nu merite, mă? Tu nu vezi ce-i acolo? Hai! (*Pași șovăielnici.*) Domnișoară, vă cerem scuze pentru incidentul neplăcut de adineauri și vă rugăm să ne permiteți să ne prezentăm.

EVA: Cu plăcere. Eva...

SILE: Sile, antrenor. El este elevul meu,

un veritabil campion. Un element cu... **BILĂ** (*nu mai are răbdare să asculte prezentarea*): B-Bilă... Îmi pare b-b-b... Încîntat... (*Răsuflă ușurat.*)

EVA: Sînteți... campion?

BILĂ (*stînjénit*): N-nu t-tocmai. E o meta... metaf... metaf...

SILE (*ca să-l scoată din încurcătură*): E un veritabil campion, domnișoară, nu exagerez. N-are treabă cu nimeni, vă spun eu. Asta e un Zatopek. un Nurmi. Talie mondială! Păi, știți cît face de-aici pînă la fîntina lui Gogu Zăpăcițu? Cel mult, un minut! Are stofă, vă spun eu. Am de gînd să-l prezint la Crosul tineretului. O să-l vedeți atunci. Li rade pe toți, să n-am parte...

EVA (*curioasă*): Dar, cum l-ați descoperit? Unde?

SILE: O, e o poveste întreagă! Știți, pe strada Fănică Birjarul, lîngă barieră, era, pînă acum cinci-șase luni, un club. Am lucrat o vreme acolo, ca metodist. (*Modest.*) Am un temperament artistic...

EVA (*același joc*): Și eu, dar degeaba... (*Oftează.*)

SILE: Ce să-i faci? (*Continuînd povestea.*) Așa. Și, cum vă spuneam, lucram la club. Bilă terminase liceul, dăduse vreo doi ani la Comerțul exterior — să fim realiști, nu prea are față — mă rog, picase, nu-și găsea nici un rost. Venea aproape zilnic pe la club. Se pricepe la chitară. Do major, sol șapte, chestii. Cîntă bine. Și are un repertoriu drăguț...

EVA: Da?

BILĂ: D-da. P-pe... P-pe...

SILE (*ca să-l ajute*): Nu e nevoie să-ți dai cuvîntul.

BILĂ: N-nu. (*Ilustrînd repertoriul.*) „P-Pepito, mi coraçon”

EVA: A! (*Fredonează.*) „Pepito, mi coraçon”... Foarte drăguț. Mi-aduc aminte de-o seară la „Perla”...

BILĂ: Și-altele... (*Vrea să spună „mai am în repertoriu și alte piese asemănătoare.”*)

SILE (*reluînd*): Așa... Și, cum vă spuneam, într-o seară, la dans, niște derbedei au vrut să-l bată...

EVA: Pe domnul Bilă?

BILĂ (*explicînd*): N-nu le p-plăcea repertoriul...

SILE: Din fericire, nici n-au apucat să se-ndrepte spre el, că băiatul și ajunsese la colțul străzii. Ei, bine, mi-am spus, unul cu viteza și reflexele ăstuia nu poate fi decît un mare campion. Peste o săptămînă, începeam antrenamentele.

BILĂ: D-da, că la club — pfuit! (*Cu senșul „se alesește praful.”*)

SILE: Da, clubul se închisese. Aveam acum mai mult timp liber, mă rog... După o pregătire psihologică — în cursul căreia l-am convins că destinul lui este să ajun-

- gă un mare campion — ne-am apucat de lucru. Am început cu regimul de viață. I-am confiscat țigările, banii de șpriț... La început, a mers destul de greu. Se ținea de el o țipă, o coafeză, una, Mirela. I-am spus să-l las-n pace, n-a prea vrut, am insistat (*în trecere*). m-am mai ocupat și eu de ea, în timpul liber...
- BILĂ** : D-de t-trei ori pe s-săptămână...
- SILE** : ...și, pină la urmă, a înțeles. Ne mai trebuiau materiale de practică sportivă. Pistolul de start îl aveam mai de mult. Îl foloseam, pină atunci, ca obiect de recuzită, la echipa de teatru a clubului. Mai greu a fost cu cronometrul...
- BILĂ** : N-nu p-puteam p-procura de n-nicăieri.
- SILE** : Totuși, am găsit, pină la urmă, o soluție. Am cîntat la o chermезă organizată de asociația sportivă a cartierului și ne-au dat ăia un cronometru.
- BILĂ** (*dezolat*) : D-da nu m-mergea...
- SILE** : Intr-o zi, ne-am dus pe la stadion. Tocmai se desfășurau niște întreceri de atletism. Feminin. Un tip, dintre organizatori, l-a văzut pe Bilă mai prezentabil și l-a rugat să ducă o foaie la masa arbitrilor. A dus-o...
- BILĂ** : D-da p-pe masă era un c-cronometru, r-rupere !
- SILE** : ăsta !
- EVA** (*amuzată*) : Va să zică...
- BILĂ** (*explicîndu-se*) : D-da' l-am l-lăsat p-pe celălalt...
- SILE** (*filozof*) : Scopul scuză mijloacele !
- BILĂ** (*indicînd prompt sursa citatului*) : G-Gambetta !
- CRAINICUL** : În stație apare un bărbat oacheș, scund, cu mustăcioară à la Erol Flynn. Poartă un costum maro, elegant, indicînd o stare de indubitabilă prosperitate. Pe cap, o pălărie à la Malec. În mîină ține o valijoaară tip burduf. E ușor grizat.
- CIUBOTIȚĂ** (*auzînd ultima replică a lui Bilă*) : Nu ! Asta nu e gambetă. E Malec. Ai auzit de Malec ?
- BILĂ** (*derutat*) : N-nu...
- CIUBOTIȚĂ** : Păi, vezi ?
- BILĂ** : D-da, eu n-nu dc...
- SILE** (*important*) : Domnule, nu de pălăria dumitale era vorba. Noi conversam filozofic...
- CIUBOTIȚĂ** (*nostalgic*) : Ehe ! Vasile Conta...
- SILE** (*alertat*) : Ce-i cu el ?
- CIUBOTIȚĂ** („miere”) : Ce să fie ? Nimic...
- SILE** (*intrigat, devine, brusc, politicos*) : Ați spus „Vasile Conta”...
- CIUBOTIȚĂ** (*amuzat*) : Da, și ce-i cu asta ?
- SILE** : Vasile Conta e filozof...
- CIUBOTIȚĂ** : Este... Vasile Conta — filozof român, 1845—1882.
- SILE** : Vă ocupați cu filozofia ?
- CIUBOTIȚĂ** : Intr-un fel... Lucrez în vinificație.
- SILE** : Și, atunci, de unde pină unde, Vasile Conta ?
- CIUBOTIȚĂ** : Cum, de unde ? De la arbitrii...
- SILE** (*complet derutat*) : Ce arbitri ?
- CIUBOTIȚĂ** : Luați loc ! Și dumneavoastră, vă rog !
- BILĂ** (*măgulit, dar politicos*) : M-mersi, d-da'...
- CIUBOTIȚĂ** : Vai, domnișoară, scuzați-mă ! Absorbit de discuție, nici nu v-am observat. Iertare ! (*Se apropie de ea, se recomandă.*) Săru' mina. (*Tocătit.*) Ciubotiță. Vă rog să luați loc alături de noi. Așadar, de unde și pină unde, Vasile Conta ? Ha, ha, ha ! Păi, eu trec în fiecare săptămînă pe la Federație. Nu e pe strada Vasile Conta ?
- EVA** : Ce federație ?
- CIUBOTIȚĂ** : De fotbal. Fe-re-fe ! Clar ?
- EVA** : Nu prea...
- CIUBOTIȚĂ** : Dragii mei, eu sînt responsabil al echipei de fotbal a Depozitului vin-alcool de pe strada Puțul cu apă rece. Poate ați auzit de echipa noastră : „Traminer”. Joacă în campionatul „Onoare”.
- EVA** : „Traminer” ?
- CIUBOTIȚĂ** : Exact. Ne-am gîndit mult și intens cum s-o botezăm. „Riesling” — nu mergea. „Sauvignon” — nici atît. „Fe-tească” — ar fi crezut lumea că e fotbal feminin. „Tămîioasă” — nu cadrează : demoralizează băieții. „Merlot” — iar nu mergea. Așa că i-am zis „Traminer”. Sună frumos, galeria strigă „hai, minerii !” Ai alt prestigiu ! Chiar n-ați auzit de echipa noastră ?
- SILE** : Nu, n-am auzit. Mai sînt și lipsuri...
- BILĂ** : B-ba, eu am auzit. Av-veți un m-mij-m... half, unul, Oaie...
- CIUBOTIȚĂ** (*incîntat*) : Exact ! Îi cunoașteți pe Oaie ?
- BILĂ** : L-la un b-bal, m-mi-a dat cu chitara-n c-cap...
- CIUBOTIȚĂ** : Nu se poate ! Oaie are o comportare foarte sportivă. (*Incerînd s-o dregă.*) Poate, n-a știut cine sînteți...
- BILĂ** (*conciliant*) : P-poate...
- CIUBOTIȚĂ** (*reluînd*) : Echipa noastră, e drept, se află pe penultimul loc. Dar acest loc este foarte departe de posibilitățile ei reale. Ne mîncîcă arbitrii, domnule ! Asta e ! Și, d-aia, cum vă spuneam, eu trec săptămînal prin Vasile Conta, cu contestații, cu memorii... Degeaba ! Și, doar lucrez la o firmă serioasă. Dar avem ghinion...
- SILE** : E' limpede. Și-acum ? Cu ce treburi, pe-aici ?
- CIUBOTIȚĂ** : Tot în probleme... Am aflat că unul, Pigulici, care o să fie tușier la noi, duminică, stă pe-aci, pe undeva. Am vrut să-i arăt omului o atenție. Vedeți ce am aici, în valijoaară ? (*Clinchet de sticle.*)

- Cind ești atent, mai închide omul ochii la un ofside, mai te ajută cu un penalty, oricum, contează. Dar nu i-am putut afla adresa...
- BILĂ : P-Pigulici ?
- CIUBOTICĂ (cu speranță) : Îi cunoașteți ?
- BILĂ : D-da ! E v-vecin cu m-mine. (Sec.) A m-murit ascără.
- CIUBOTICĂ : A murit ? ! Cum așa ?
- BILĂ : L-la l-lovit i-iapa...
- CIUBOTICĂ : Ce iapă ?
- BILĂ : I-iapa lu' fi-su, h-birjarul. I-a d-dat una-n e-cap și, pfluît ! (Fluieră.)
- CIUBOTICĂ : Dumnezeu să-l ierte ! Ce vă spuneam, domnilor ? N-avem noroc, asta e ! (Clinchet de sticle.) Să bem un pahar pentru el, săracul ! (Către Eva.) Ce preferați, duduie ?
- EVA : Mulțumesc, cu nu beau decât Campari...
- CIUBOTICĂ : Campari să fie ! Poftim ! (Clinchet. Lui Bilă.) Dumneavoastră, domnule ?
- BILĂ (înghițind în sec) : Eu n-nu, e-că...
- SILE : El e sportiv. Campion.
- CIUBOTICĂ : Ce-are a-face ? Țsta e vin curat. De protocol. (Lui Bilă.) Chiar nu serviți ?
- BILĂ : N-nu, m-mulțumesc.
- CIUBOTICĂ : Păcat ! Vinul bun și romantismul fortifică organismul.
- BILĂ (ride) : B-bună ! D-dar, eu...
- EVA (pierdută) : Uluitor ! Îmi permiteți, domnule campion ? (Concluziv.) Vai, dar sinteți fortificat la culme.
- CIUBOTICĂ : Dumneavoastră, domnule, iertați-mă, nu știu cum vă numiți...
- SILE : Sile.
- CIUBOTICĂ : Dumneavoastră, domnu' Sile, ce doriți să serviți ?
- SILE : Un șnaps, orice...
- CIUBOTICĂ : Poate, un coniac Segarcea.
- SILE : O.K. ! (Clinchet. Trage un git zdravăn. Zgomot adecvat.) Valabil !
- CIUBOTICĂ : Noroc !
- SILE (curios) : Dumneavoastră, ce-ați preferat ?
- CIUBOTICĂ : Cum, ce ? Traminer ! (Evei.) Nu serviți, domnișoară ?
- EVA : Nu pot să beau din sticlă...
- CIUBOTICĂ (dezolat) : Regret, pahare n-am...
- SILE : Bilă, fugi rapid la bodegă și ia de la Vctua un pahar. Urgent !
- BILĂ : O... O... (Pauză kilometrică.) ...K ! (Pași care se depărtează în fugă.)
- EVA : Aleargă formidabil, băiatul ăsta !
- SILE : Ce vă spuneam eu, domnișoară Eva ? Zatopek ! Și are o rezistență ! Poate să alerge așa pînă-n Berceni...
- EVA (amintindu-și de telefon) : Apropo ! Cu ce se poate ajunge de aici pînă-n Berceni ?
- SILE : Cu mașina pînă în centru și...
EVA : Ce mașină ?
- SILE : Cum, ce mașină ? O singură mașină trece pe- aici : 714 R barat. Vă lasă la Brătianu...
- CIUBOTICĂ : Ferească Dumnezeu !
- SILE : De ce ?
- CIUBOTICĂ : Cum s-o lase la Brătianu, frate ? Țla e mort de mult. (Bate în lemnul băncii.)
- SILE (agasat) : La Universitate, domnu' Ciubotică...
- CIUBOTICĂ (ride) : A ! (Explicativ.) Acum mi-a picat fisa.
- EVA : Apropo, aveți o fisă ?
- CIUBOTICĂ : Regret, n-am.
- SILE : Idem.
(Pași care se apropie în fugă. Gîfîitul lui Bilă.)
- BILĂ (Evei) : P-poștiți, do-domnișoară !
- EVA : Vai, ce drăguț sinteți, domnu' Bilă !
- BILĂ : M-m-mul... Eh !
- EVA (lui Bilă) : N-aveți cumva o fisă, domnule Bilă ?
- BILĂ : N-nu, d-da' vă fac rost. (Pași care se depărtează în mare viteză.)
- SILE : Domnișoară...
- EVA : Vai, mersi ! Grazie !
- CIUBOTICĂ : Prosit !
- EVA : Cin-cin ! (Zgomot de pahare ciocnite.) Repetir ! (Clinchet.) Mersi ! Grazie ! Vreți să mi-l țineți puțin ?
- CRAINICUL : Eva iese din nou pe trotuar, căutîndu-l cu privirea pe Bilă. Acolo se află un bărbat înalt, îmbrăcat sobru și cu o cravată splendidă. Întreaga sa ținută sugerează morgă și „stil“. După ce a aruncat o privire scurtă, disprețuitoare, spre cei doi bărbați, care se cinstesc în tăcere, face cîțiva pași timizi spre Eva.
- VISALON : Sărut mîinile...
- EVA : Ceao !
- VISALON : Fiți, vă rog, amabilă. Ce stație e asta ?
- EVA („amabilă“) : Stația „Oprire“.
- VISALON : Domnișoară, v-am întrebat serios...
- EVA : Și cu v-am răspuns foarte serios. Presupun că știți să citiți. N-aveți decît să vă convingeți singur. Uitați-vă la tăbliță.
- VISALON (grăbit) : Ce tramvai trece pe aici ?
- EVA : Tramvai ?
- SILE (cult) : Un tramvai numit dorință...
- VISALON : Trebuie să treacă vreun tramvai, nu ? (Logic.) Altfel, n-ar fi stație...
- EVA : Tramvaiul, dacă nu mă-nșel, nu poate merge decît pe linie. Vedeți aici vreo linie ?
- SILE („spiritual“) : Linia vieții... (Pauză.) Sau a norocului.
- CIUBOTICĂ : Bine zici ! Noroc ! (Bea. Zgomot adecvat.)

VISALON (*treacă peste ce nu-i convine*):
Tovarăși! (*Corectindu-se.*) Pardon. Domnișoară și stimați tovarăși!

SILE (*lui Ciubotică*): Vezi? Am și ajuns stimați...

VISALON (*continuând*): Iertați-mi neli-niștea și, poate, precipitarea, dar mă aflu într-o situație delicată. (*Emoționat, ca și cum le-ar aduce la cunoștință o catastrofă mondială.*) Mașina mea a rămas în pană. Dar, permiteți-mi să mă recomand: Visalton. Director la B.G.L.D.S. (*A rostit inițialele precipitat: beveledese.*) Peste o oră, am o consfătuire de lucru la întreprindere. Tovarășii mă așteaptă. Cum pot să ajung cât mai repede în centru? *

SILE: Cu mașina...

VISALON: Dar v-am spus că mașina mea...

SILE: Nu cu a dumneavoastră. Cu autobuzul...

VISALON: Cu ce autobuz?

SILE: Al I.T.B.-ului.

VISALON: Al I.T.B.-ului, al I.T.B.-ului, dar...

SILE: A, vrei să știi cu care anume? Linia pe care ne aflăm este... (*Pași care se apropie în fugă. Gîfuit.*)

BILĂ (*intrînd*): A-am găsit! Pofțiți fizic!

EVA: A, da! Mersi! Ia să-ncerc!

SILE (*reia*): Linia pe care ne aflăm este...

CIUBOTICĂ (*preluînd fraza lui Sile*): Șapte sute paispe R...

BILĂ (*a sesizat despre ce e vorba*): B-barat!

VISALON (*care n-are memoria cifrelor*): Și unde mă duce 512 ăsta?

SILE: La Brăt... (*Corectîndu-se.*) La Universitate!

VISALON: Perfect! De-acolo, mai am trei pași... (*S-a mai liniștit.*) Credeți că întîrzic mult autobuzul?

SILE: Ca de obicei...

VISALON: Ca de obicei? Ce înseamnă asta?

SILE: Dumneavoastră, cît așteptați, de obicei, dimineața? Pe linia dumneavoastră, firește...

VISALON: Eu? Nu aștept deloc. Vine șoferul și... Probabil, n-ați reținut. Eu am mașină în folosință exclusivă, de la întreprindere. De la B.G.L.D.S.

CIUBOTICĂ (*tresărînd*): Cum ați spus? B.G.L.D.S.?

VISALON (*timorat*): B.G.L.D.S.

CIUBOTICĂ (*amenințător*): B.G.L.D.S., ați spus?

VISALON (*alb*): Da... B.G.L...

CIUBOTICĂ: Adică, Baza generală pentru livrarea dopurilor subțiri?

VISALON: Exact!

CIUBOTICĂ (*cu satisfacție mefistofelică*): În sfîrșit! (*Decret.*) De aici, nu mai plecați! Murim, de git, amîndoi, dar...

VISALON: Tovarășe, dar...

CIUBOTICĂ: Ce „tovarășe”? Ce „dar”? De cînd aștept eu ziua asta?!...

VISALON: Bine, dar nu înțeleg! Cu cine am onoarea?

CIUBOTICĂ: Ciubotică. Vă spune ceva numele ăsta?

VISALON (*după o clipă de gîndire*): Nu...

CIUBOTICĂ (*teribil*): Nu?

VISALON: Nu.

CIUBOTICĂ: Ei bine, aflați că eu sînt șeful Depozitului vin-alcool de pe strada Puțul cu apă rece. Și că, din cauza dumneavoastră, anu' ăsta am pierdut și prima, și gratificații, și tot. Bașca plusurile la perisabilități, pe care a trebuit să le dăm la unu' și la altu', ca să facem rost de dopuri subțiri.

VISALON: Regret, dar nu...

CIUBOTICĂ: Regrețați? De-aia m-am înseris de unsprezece ori — auziți? — de unsprezece ori, pe lista de audiențe, și nu m-ați primit niciodată? Regrețați!... N-am nevoie de regretele dumneavoastră! Mie-mi trebuie dopuri! Eu am plan la export, domnule, și nu pot să le trimit nemților și suedezilor vinu-n damigene, nici să îmbutelizez sticlele cu dopuri de coceni. Pe toți îi serviți, numai pe noi ne ardeți. Cerem 200.000 de bucăți, ne dați 500 de dopuri, ca la chiori! De ce, domnule? Ce nu vă place la noi, domnule? Că Traminer ca al nostru, mai rar...

VISALON: N-am avut ocazia...

CIUBOTICĂ: Păi, dacă nu m-ați primit niciodată?! Ce, eu veneam cu mîinile goale? Aduceam, acolo, o mostră, un eșantion. Ca să înțelegeți specificul muncii noastre... Al producției...

VISALON (*demn*): Tovarășu'! Eu n-am nevoie să înțeleg mai mult. Eu cunosc tot ce trebuie. Și, nu ridicăți tonul la mine, că e inutil. Ia te uită, domnule! Parc-ar fi Yma Sumak!

CIUBOTICĂ (*inflexibil*): Uite ce e, tovarășu'! (*Nu-și amintește numele.*) Tovarășu'...

VISALON: N-are importanță...

CIUBOTICĂ (*pornit*): Ba, are! (*Realizînd.*) Adică, chiar așa, dom'le — ce importantă arc? (*Reluînd.*) Uite ce e, tovarășu', pe mine să nu mă bați în aceeași oală cu japonezii dumitale, Suki, Sumaki, sau cum dracu' ai zis, și așa mai departe. Ția au alte treburî, alt sistem. Electronică, chestii... Pe mine mă rezolvi clasic. Dopuri de plută. Lîmpede?

VISALON: Aveți repartiție?

CIUBOTICĂ: Bepartiție? Hă! Auzi! Bepartiție! Păi, dacă aveam repartiție, mă mai milogeam eu de dumneata? Mergeam direct la Arbitraj. (*Amîntîndu-și.*) Hii! Ce dracu' fac eu, acum, cu arbitrii? Și mașina asta, fir-ar mama ei a dracului, nu mai vine odată! (*Explicativ.*) Acu' trebuie să mă duc iar pe la colegiu,

domnule Sile, să văd care eălăralt tușier că, după aia, degeaba! Ce dracu' o fi cu mașina?

SILE: Cred că n-au ridicat ăia bariera. Pe-semne, fac manevre... (Și, într-adevăr, se-aude șuier de locomotivă.)

CIUBOȚICĂ: Fi-le-ar manevrele ale dracu' să le fie! De manevre stăm noi, acum, cînd...

(Finalul frazei nu se mai aude, din cauza zgomotului făcut de un camion de mare tonaj, care trece fulgerător prin fața stației. Odată cu trecerea, zgomot sec făcut de un obiect de lemn, care a căzut din camion pe caldarîm. Apoi, tăcere.)

BILĂ (nedumerit): M-m, ce-ce a-f-fost asta?

VISALON: Mister...

SILE: Mister?

EVA: Mister? Interesant!

BILĂ: M-mă d-duc eu...

CIUBOȚICĂ (răvășit): Nu! Ești înconștient? (O mașină trece din nou prin fața stației, călcînd cu o roată obiectul de lemn. Acesta cade iarăși, hodorogînd, pe caldarîm.)

EVA: A!

CIUBOȚICĂ: Ai văzut?

EVA: Bine, dar e o doagă...

CIUBOȚICĂ (nu-i vine să creadă): O doagă?

SILE: O doagă!

BILĂ: O doa... O doa... Hă, hă, hă! O d-doagă! Hă, hă, hă!

VISALON: O doagă! Extraordinar! (Rîde și el.) Extraordinar!

(Toți rid, veselia e generală. Rîsul degenerază în criză colectivă. Apoi, tăcere. Pași rari.)

EVA: Ce tot vrea și cetățeanul ăsta? De azi-dimineață se tot învîrte pe-ai-ci...

CIUBOȚICĂ: Nene, nu bei un pahar cu noi?

TRECĂTORUL: Nu, mulțumesc. E cald. Și am treabă. Fac revizia liniei. (Pentru sine.) De unde-or mai fi apărut și ăștia? Că, după cît se vede, sînt specimene rare. Mare e grădina lui Dumnezeu, măi frate!

Cortină muzicală.

VISALON: Uitați-vă, tovarăși! Uitați-vă și dumneavoastră cite bunuri, cite valori se irosesc din pricina neglijenței, a incapacității, a lucrului făcut de mîntuială!

CIUBOȚICĂ (sec): De unde știți?

VISALON (tresărînd): Ce să știu?

CIUBOȚICĂ (zîmbet): Ce-ați spus...

VISALON (îngrijorat): Ce-am spus?

CIUBOȚICĂ: Neglijență... incapacitate... lucru făcut de mîntuială...

VISALON (ușurat): O! Se vede cît de colo! Păi, s-o luăm metodic. Cît e ceasul?

Zece și cinci? Cred că nu mai ajunge în timp util. Oricum, or să se descurce și fără mine. Parecă, ce? Dacă, doamne fe-rește, îmi sărea doaga asta-n cap și — gata? Imm? Atunci, ce făceau? Dacă... (Huruit de mașină. Călcătă de o roată, doaga execută din nou un salt spectaculos și cade iar pe caldarîm, însoțită de hodorogitul de rigoare.) Poftim! Vedeți?

BILĂ (impresionat): B-băi, frate! D-dacă-ți s-sare drăc-co-venia asta-n cap — pfruit! (Fluieră.) Adio! Ad-dio de-del p-pasando! (Pauză.) Ad-dio!

EVA (oțînd nostalgic): Modugno...

BILĂ: P-poftim?

EVA (explicînd): Domenico...

BILĂ (neînțelegînd): Ce-ce d-duminică?

SILE: Modugno, deșteptule! Italianu'! Ăla cu „lontananta”.

BILĂ (edificat): A-ha-ha! D-da! M-mi-aduc aminte...

EVA (ca să-l ajute, fredonează): „Ad-dio, adioo...”

BILĂ: Imm! E c-clar. S-sol ș-șapte.

SILE: Bă, dar greu îți mai cade fisa!

EVA (amintindu-și): Vai, am uitat! Trebuie să telefonez! (Se duce la telefon; formează un număr și așteaptă. Pauză. Se vede că numărul nu răspunde. Tăcere.) Ciudat! Nu răspunde. Adineauri, era acasă...

VISALON: Domnișoară, iertați-mă că îndrăznesc... N-aveți cumva o fisă în plus? Aș vrea să telefonez la întreprindere...

EVA: Din păcate, n-o am decît pe asta. De fapt, e c cadou. Dar, știți dumnea-voastră, dar din dar se face rai. V-o cedez. (Explicativ.) Dacă tot nu-i acasă...

VISALON: Vă mulțumesc! Vă mulțumesc din adîncul inimii, domnișoară! Vă ră-mîn profund îndatorat. Sper să am cîndva posibilitatea să mă revanșez...

EVA (cochetînd): Și eu sper...

VISALON (încurajat): Poftiți cartea mea de vizită. Mă puteți căuta oricînd doriți. De preferință, la telefonul de acasă... La serviciu, știți, e mai dificil...

EVA: Și, n-o să se supere doamna?

VISALON: A, nu! Știți, locuim separat. După ce am fost promovat, am observat că nu mai corespunde în totalitate. Se crease o denivelare supărătoare. Și, atunci... (Precizînd.) Bineînțeles, fără scandal... Decent... civilizat... sobru. (Găsin_d termenul exact.) Cu ținută cetățenească!

EVA: Înțeleg. Și, ați rupt orice legătură?

VISALON (după o pauză): Uneori, o mai vizitez. Cînd mi se face dor de chiftele.

- ChiŃtelele sînt specialitate ei, recunosc. În rest... (*OŃtează.*) Aşa cã, mã puteŃi cãuta cînd doriŃi. Fãrã complicaŃii. ScuzaŃi-mã, o clipã ! Vreau sã dau un telefon. (*Paşi.*)
- SILE (*lui CiuboŃicã, apropo de Visalon*) : Auzi, domnule CiuboŃicã, n-ai treabã cu tipu' ! (*Admirativ.*) Vorbire bogatã, trombon ultra ! Te-ai prins, ce s-a lansat la fetiŃa ?
- CIUBOŃICã (*sceptic*) : Vax ! Parcã, ce ? Eu n-am carte de vizitã ? (*Concluziv.*) Rahat ! (*Mai trage un git.*) Ce, mama dracului, nu mai vine odatã autobuzul ãla ?
- BILã : D-dau eu o f-fugã pîn-la c-cap de linie. (*Zgomotul binecunoscut al paşilor care se depãrteazã în mare vitezã.*)
- VISALON (*la telefon*) : Alo, TãnŃica ? Da, eu. Am rãmas în panã. Da, da, bine e-au reparat-o... Îi aranjez eu ! S-au strîns tovarãşii ? Biliboancã a venit ? Nu ? ŞedinŃa se contramandezã ! Cum o s-o Ńin fãrã Biliboancã ? Ce delegaŃie ? Şi, ce, dacã l-am trimis ? Trebuia sã vinã la şedinŃã ! Spune-i şefului de garaj, miine, la prima orã, sã fie la mine. Prima orã, nu... Ce primã ? Îl dau afarã, aia-i fac. Dacã maşina mea se defectezã, ce-o fi cu celelalte... Da... Nu conteazã. Mã descurc eu. Nu. Nu, eşti liberã. Nu, nu batem nimic. Desearã ? (*Ezitã.*) Desearã... Desearã, s-ar putea sã am de lucru... Eşti liberã. Noroc ! (*Aşazã receptorul în furcã. Fisa vine înapoi.*) Ia te uitã ! A venit fisa înapoi. (*Evei.*) Mi-aŃi dat-o cu inimã bunã, domnişoarã. MulŃumesc !
- EVA : PãstraŃi-o ca amintire de la mine. O sã vã poarte noroc...
- VISALON : CredeŃi ?
- EVA : Sînt convinsã...
- VISALON : Atunci... Poate, cîndva, cînd am sã mã simt singur, am s-o folosesc ca sã vã aud iarãşi glasul cristalin. La ce numãr de telefon vã pot gãsi ?
- EVA : N-am telefon. Dar notaŃi-vã adresa mea. Eva Pitpalac. Arionoaiei 798 bis, apartamentul 7. (*Explicitãnd.*) În curte, în dreapta, cãmãruŃa de dupã bucãtãria de varã. Penultima. ŃineŃi bine minte. Penultima, nu ultima. (*Liricã.*) Ultima, e W.C.-ul...
- SILE : Bãi, frate, ce cãldurã a dracului ! Ia sã-mi scot eu tricoul. (*Evei.*) Îmi permiteŃi, domnişoarã ?
- EVA : Fireşte (*Apoi, admirativ.*) O ! AŃi fost la mare ?
- SILE : Nu. La Cocioi.
- EVA (*lui Visalon*) : L-aŃi cunoscut pe domnul Sile ?
- VISALON (*rece*) : N-am avut plãcerea...
- EVA : FaceŃi cunoşŃinŃã.
- VISALON : Visalon !
- SILE : Sile Timicu.
- VISALON (*uluie*) : Sile Dinicu ? Nu se poate...
- SILE (*silabisind*) : Ti-mi-cu. Timicu, nu Dinicu.
- VISALON (*edificãt*) : A ! Da, desigur. Mã miram Ńi eu. Acela... aratã altfel...
- SILE : Evident...
- VISALON : StaŃi puŃin ! AŃi spus „Timicu“ ?
- SILE : Exact.
- VISALON : SînteŃi cumva rudã cu Pamfil Timicu ?
- SILE (*emoŃionat*) : L-aŃi cunoscut ?
- VISALON : Dacã l-am cunoscut... am fost prieteni intimi, colegi de şcoalã primarã. Bãteam mingea în groapã, pînã nu ne mai simŃeam picioarele. SînteŃi rude ?
- SILE : Da. E tatãl meu. Din pãcate, nu l-am cunoscut. S-a prãpãdit prea devreme...
- VISALON : Pamfil — tatãl dumitale ! Deci, dumneata eŃti fiul Corneliei. Vasilicã.
- SILE : Da. Eu sînt fostul Vasilicã. Actualul Sile. Vãd cã şŃiŃi toatã povestea...
- VISALON : Mai începe vorbã ? (*Nostalgic.*) Da, noi am avut o tinerete zbruciumatã, viforoasã. Am fost o generaŃie de sacrificiu... Dumneavoastrã, cei tineri, n-aveŃti problemele noastre...
- SILE : Nu. Avem altele.
- VISALON (*în altã ordine de idei, bãtîndu-l amical pe umãr*) : Şi, cu ce te ocupi, dragã Sile ? Unde lucrezi ?
- SILE : Deocamdatã... Dar sper cã...
- VISALON (*are o idee*) : Stai ! Te pricepi la maşini ?
- SILE : Destul de bine. Am fãcut armata la tancuri.
- VISALON : Ştii sã conduci ?
- SILE : Da, am fost, într-o vreme, Ńi ajutor de şofer la o autobazã.
- VISALON : Perfect. De miine, vii la mine, la B.G.L.D.S. Te angajez şef de garaj. E-n ordine ?
- SILE : Mai întrebãŃi ? O.K. !
- VISALON : Te aştept...
- (*Lipãit de paşi. GiŃitul de rigoare. Reintrã Bilã.*)
- BILã : N-nu se v-vede nici-o-m-maşinã.
- SILE : Bariera e pusã ?
- BILã : P-pusã !
- CIUBOŃICã (*agitãt*) : E clar. S-a ales prafu' ! Ajung ăia de la „Avîntul“, înaintea mea, la arbitru. (*Zgomot de maşinã. Hodorogit de doagã.*) Ptiu, fir-ai tu a dracului de doagã ! (*Cãtre ceilalŃi.*) Şi, nu vine nimeni, dom'le, sã se intereseze de ea. Parcã nu s-ar fi pierdut nimic.
- VISALON : Ce vã spuneam eu adineauri, domnu' CiuboŃicã ? NeglijenŃã. Incapacitate. Lucru fãcut de mîntuialã.
- CIUBOŃICã : NeglijenŃã ?

VISALON : Evident. S-o luăm metodic. De ce s-a pierdut această doagă ? Unu : sau are un defect de fabricație, ceea ce e mai greu de crezut. Doi : sau camionul din care a căzut a fost încărcat de niște incapabili — ceea ce e mult mai probabil. Sau, trei : camionul a fost încărcat de niște capabili, care, însă, din motive ce-mi scapă, au lucrat de mîntuială. Ceea ce e foarte, foarte probabil ! Așa că, oricare ar fi adevărul, el se încadrează în formula mea : neglijență, incapacitate, lucru de mîntuială. Și, iată că, din acest motiv, se irosese valori...

CIUBOȚICĂ : Aveți dreptate. Așa e...

SILE : Eu cred că ăștia de la drumuri sînt de vină. Vedeți ceva, acolo ?

VISALON : Ce ?

CIUBOȚICĂ : Ce ?

SILE : O groapă...

EVA : Un hîrtop...

SILE : Exact ! Un hîrtop ! (*Intrebător.*) Ei ? Ce spuneti ?

CIUBOȚICĂ : Eh !

BILĂ : N-nu s-punem nimic...

SILE : Nu te-am întrebat pe tine !

EVA : Ce să spunem ? Un hîrtop, și-atîta tot...

SILE : Nu ! Nu „atîta tot“ ! Pentru că, din cauza hîrtopului ăștia, a căzut doaga. Așa că... (*alt ton*), iertați-mă, tovarășe director, dar nu pot fi de acord cu dumneavoastră. De unde puteau să știe băieții de la încărcări-descărcări că, undeva, niște gură-cască au îngropat și dezgropat o conductă — care, dealtfel, nici nu era spartă — și că, pe urmă, n-au mai astupat bine strada ? Că au lăsat un hop ! Și hop înseamnă săritură. Și săritura, nu știu niciodată ce efecte are. Aia e !

CIUBOȚICĂ : Să nu zici hop, pîn' n-ai sărit !

VISALON : Ce-i cu asta ?

CIUBOȚICĂ : Nimic... Era o lecție, în cartea de citire, un fel de pildă, o parabolă, care se termina așa, cu cuvintele astea : „să nu zici hop, pîn' n-ai sărit“... „Hop ! — care va să zică, e cuvîntul dracului. Trebuie să fii cu ochii-n patru.“

VISALON : Tovarășu' Ciuboțică ! Acolo, „hop“ era interjecție. Aici, la noi, e substantiv. Un hop — două hopuri. Neutru. (*Cu emfază.*) Trebuie privită problema în profunzime. Să nu le amestecăm !

CIUBOȚICĂ : Cum neutru, dom'le, cum neutru ? ! Cînd, din cauza hopului ăștia, stăm acum aici, cu frica-n oase, să nu ne sară doaga-n cap. să ne omoare ! Că, asta e problema ! Și, dumneata, în loc să privești lucrurile în față, mă iei cu interjecția și cu neutrul. Crezi că viața noastră e așa de lungă, că avem o veș-

nicie de trăit ? Pe dracu' ! Că, dacă e să ne întrebăm serios, omu', ce e omu', dom'le ?

BILĂ (*serios*) : O-omu' ? Omu e s-substantiv !

EVA : Daa ? Grozav ! Ha, ha, ha !

CIUBOȚICĂ (*scos din pepeni*) : Ce v-a apucat ? Încetați !

VISALON (*lui Ciuboțică*) : Calm, domnule Ciuboțică. Să nu ridicăm tonul ! (*Lui Sile.*) Dragă Sile, demonstrația dumitale n-o anulează pe a mea. Tot de neglijență, de incapacitate, de lucru făcut de mîntuială este vorba. Numai că, în loc să fie vinovați încărcătorii, cum presupuneam eu, sînt vinovați cei de la drumuri, cum ai vededit dumneata. Asta e tot !

(*Pe stradă trece altă mașină și, evident, trecerea ei e urmată de hodorogitul doagei.*)

CIUBOȚICĂ (*rupînd tăcerea*) : Dom'le, ce chestie ! Să pleci teafăr de la serviciu și să te trezești la Spitalul de urgență, izbit în cap de o doagă idioată, pierdută de niște cretini ! Sau chiar să nu te mai trezești deloc. E nemaipomenit !

SILE : Nu se mai poate. Trebuie măsuri !

CIUBOȚICĂ (*abătut*) : Ce măsuri, dom'le ? Ce măsuri ? Soarta ! Soarta, fir-ar mama ci a dracului, aia e ! Uite, eu, drept să vă spun, cînd am pornit încoace, parecă aveam o presimțire. Și nu m-a lăsat nici acum. Precis că... (*Emoția îl înecă.*) Precis că o să mă izbească drăcia asta în cap. (*E amețit bine. Ii dau lacrimile.*) S-a sfirșit...

EVA : Ce faceți ? Nu trebuie să vă necăjiți.

CIUBOȚICĂ : Mi-e o milă de mine, domnișoară, nemaipomenită... (*Smiorcîndu-se.*) Ce-o să zică biata Praxi, cînd o afla ?

EVA : Praxi ?

CIUBOȚICĂ : Nevastă-mea. O cheamă Prascovia, dar eu așa o alint : Praxi. Ce-o să zică scumpa de Praxi, cînd o auzi că sînt rănit ? (*Plînge.*)

VISALON (*liniștindu-l*) : Nu vă alarmați ! De ce să anticipăm ? Poate că, totuși...

CIUBOȚICĂ : Nu există, dom'le ! Pe mine, inima nu mă minte niciodată ! Îmi spune mie că se întîmplă ceva nasol. Așa a fost și cînd am pierdut meciul de cupă cu „Atletico“-Tîndăreii...

VISALON : Sînteți fotbalist ?

CIUBOȚICĂ : Fost...

SILE : Domnul Ciuboțică este responsabilul echipei de fotbal a Depozitului vin-alcool...

BILĂ : D-de pe s-strada P-Puțu cu apă rece.

VISALON : Aha ! (*Scurtă pauză, pentru reflecție.*) Domnu' Ciuboțică ! Ce-ați zice de-un transfer ?

CIUBOȚICĂ (*încă nedezmeticit*) : Un transfer ? Al cui ? Unde ?

VISALON : Al dumneavoastră. La noi, la B.G.L.D.S.

CIUBOȚICĂ : De ce ?

VISALON : Nici nu știți de când vrem să punem și noi pe roate o echipă de fotbal ! In unitatea noastră, toți tovarășii sînt foarte pasionați de sportul cu balonul rotund. Ca, dealtfel, întreaga țară. nu ? (*Cu căldură.*) Zău ! Ce ziceți ? Ați fi de acord ?

CIUBOȚICĂ : Da' de ce v-ați gîndit tocmai la mine ?

VISALON : V-am văzut capabil... Pasionat... Intreprinzător... Sensibil... Orice conducător de unitate și-ar dori un asemenea element...

CIUBOȚICĂ (*neîncrezător*) : Vorbiți serios ?

VISALON : Extrem de serios.

CIUBOȚICĂ (*inviorat*) : Știu eu ? Poate că ar fi o soluție...

SILE : Mai ezitați, domnu' Ciuboțică ? ! Nu ezitați ! O să fim colegi de întreprindere. Îl luăm și pe Bilă cu noi. Habar n-aveți ce half extraordinar este Bilă ! Masopoust ! Overath ! Müller !

CIUBOȚICĂ (*sec*) : Ăla e atacant central...

SILE : Tocmai. Bilă e un mijlocăș de atac ! O să vedeți... Nu refuzați oferta !

CIUBOȚICĂ (*nehotărît*) : Dumneavoastră, ce spuneți, domnișoară ?

EVA : Ce să spun ? O propunere nu se refuză niciodată. Din principiu. Pe urmă, poți să te gîndești în liniște.

CIUBOȚICĂ : Aveți dreptate. (*Lui Visalon.*) S-a făcut ! Bateți palma ! Să vedeți ce echipă o să facem ! „Ajax“ ! „Arsenal“ ! „Bayern“ ! „Benfica“ ! O să aducem ceva clemente de perspectivă de la „Viscoza“, de la „Laromet“, de la „Abatorul“. Păi, ce, pe amărății ăștia de la „Traminer“, cine i-a promovată, acum doi ani ? Eu. Cu valjoara asta amărită. Că jucători — tîmîie. Cu cine să faci, dom'le, sport de performanță, la „Traminer“ ? ! Cu Oaie, care e un derbedeu și un afemeiat — că domnul Bilă îl cunoaște ? ! Sau cu Papalică ? Sau cu Muică ? Nu ! Gata ! Vin la B.G.L.D.S. (*Către ceilalți.*) Să bem aldămașul ! (*Lui Visalon.*) Ce beți ? Un pahar de Traminer ?

SILE (*gata să-i cedeze lui Visalon sticla*) : Poate, un coniac Segarcea, domnule Visalon...

EVA (*pisicîndu-se*) : Sau puțin Campari ?

VISALON : Cred că puțin Campari ar fi foarte indicat... (*Sunetul lichidului turnat în pahar.*) Mulțumesc ! (*Clinchet.*) Noroc ! Și, să fie într-un ceas bun ! (*Beau.*)

EVA : Tovarășe director, știți, mă gîndeam de la început să vă întreb... Un post de secretară, n-aveți ?

VISALON : De secretară ?

EVA : Da... am învățat dactilografia la Universitatea populară. Și, dacă ați fi de acord...

VISALON (*neîncrezător*) : Ați fi amatoare ?

EVA : Teribil de amatoare...

VISALON (*după o clipă de reflecție*) : In fond, cu Tănțica, și-așa nu mă mai înțeleg, de la o vreme... (*Evei.*) Scumpă domnișoară, s-a făcut ! Te angajez !

EVA (*insinuantă*) : N-o să regretați...

VISALON (*idem*) : Sper...

CIUBOȚICĂ : „Trăind — sperando“... Noroc ! (*Bea.*) Ia să dau un telefon la depozit, să vorbesc cu șeful ! (*Amintindu-și.*) Dar n-am fisă...

VISALON (*Evei*) : Ce spuneți ?

EVA : Dați-i-o ! Caz de forță majoră. Am să vă dau eu alta...

VISALON : Pofțim, tovarășu' Ciuboțică. Deși era o amintire de familie... Dar, cînd e vorba de interesele întreprinderii...

CIUBOȚICĂ : Să trăiți, tovarășu' director ! Să trăiți ! (*Formează un număr.*) Alo ! Tovarășu' Vică ? Ciuboțică. N-am rezolvat nimic. Omu' nostru a murit și... De ce ? (*Enervat.*) Cum așa ? Ce preaviz, măi frate ? Ia mai lasă-te de tromboane ! (*Pază.*) Ba, plec cu ! Mîine, dacă vrei ! Ce, crezi că mă ține ceva la depozitul vostru nenorocit ? Ba sînt foarte treaz. N-am băut nimic. Mă știu pe mine că-mi place băutura ? Da' mi-a ajuns cuțitul la os. (*Pază.*) Nu mai pot ! Nu mai vreau să suport ! Plec ! Am oferte serioase. Munci de răspundere, nu... Cum ? Da' ce crezi tu, că depozitu' e moșia mă-ti ? Ți s-a urcat șefia la cap ? Auzi, să nu țipi la mine, că am să-ți zic una, de-ai să mă pomenești. Că ai putea să-mi fii copil. Mucosule ! Gata ! Am terminat. Fă ce vrei. (*Inhide.*) Ei, comedia dracului ! (*Zgomotul fisei care revine.*) Pofții fisa, tovarășu' director. Tot la dumneavoastră trage...

VISALON : Se pare că da... (*Lui Ciuboțică, admirativ.*) Mă bucur că întreprinderea noastră se va îmbogăți cu un element dinamic, combativ, care nu ocolește lipsurile, care spune lucrurilor pe nume. Bravo ! Noroc ! (*Clinchet.* Beau, Zgomot de mașină, horodogit de doagă.)

SILE : Dom'le, doaga asta a început să mă înnebunească ! Avea dreptate Ionesco, pe onoarea mea !

CIUBOȚICĂ : Care Ionescu ?

BILĂ (*explicativ*) : S-scriitorul... (*Pentru că Ciuboțică nu reacționează.*) C-cîntăreața... Pfuit !

CIUBOȚICĂ (*nedumerit*) : Ce cîntăreața ?

BILĂ : C-cheală ! O piesă... N-am înțeles nimic... D-da' d-dacă nea S-Sile zice... El e artist m-mare... N-n-are treabă...

SILE : Dom'le, Ionesco ăsta te vede, al dracu' ! Viața omului, zice el, e absurdă, măi frate. Omu' e supus la fel de fel de primejdii... Și nu poate face nimic... Și, uite așa, fi într-o frică nelămurită în oase...

EVA : Angoasa...

SILE (*uimit*) : De unde știți ?

EVA : De la „Podgoria“... Discutau niște scriitori tineri...

SILE : Da, domnișoară... Asta e. Angoasa. Absurdul !

EVA : Stați ! Acum simt și eu...

SILE : Ce ?

EVA : Angoasa... Mi-e teamă să nu sară porcăria asta de doagă și să-mi rupă ciorapii...

SILE : Într-adevăr, ar fi păcat...

VISALON : Mare păcat... Hopa ! Aia nu e mașina mea ? O fi reparat-o Tase ? (*Trecere vijelioasă de mașină.*) Au ! (*Scrișnet de frîne, apoi oprire. Liniște.*) M-a nenorocit !

EVA : Vai de mine ! Ce s-a-ntîmplat ?

VISALON : Doaga ! M-a izbit în cap ! Mi-a spart capul !

CIUBOȚICĂ : Asta e semn rău.

VISALON (*explicînd*) : Mi s-a părut că zăresc mașina mea. Dar nu era. Mi s-a părut. Fata morgana ! Și, tocmai atunci, a trecut altă mașină și... Absurdul.

CIUBOȚICĂ : Ce vă spuneam eu, tovarășe director ? ! Destinul, fir-ar mama lui a dracului !

EVA : Să vă pansez, cu batista asta.

VISALON : Așa, fără nici un dezinfectant ?

CIUBOȚICĂ : Coniac ! Cel mai bun dezinfectant ! Dați-o-neoace !

VISALON : Nu ! (*După o secundă de reflecție.*) Las-o pe domnișoara. (*Căutînd o explicație.*) Femeile au mîna mai ușoară...

SILE : Ce mașină era aia care a călcat peste doagă ?

VISALON : Inchipuie-ți, dragă Sile : un Trabant. Ironia soartei !

SILE : Un Trabant ?

BILĂ : D-da. A op-rit ac-colo.

EVA : Bine... dar e Trabantul lui Tinel. Da, el e. (*Strigînd.*) Tinel ! Tinel !

VOCEA LUI TINEL : Unde dracu' umbli, zăpăcito, de mă faci să pierd două ceasuri căutîndu-te ? ! Că-ți cîrpec acum vreo două...

EVA (*salvînd aparențele*) : Fii, dragă, civilizat !

VOCEA LUI TINEL : Mișcă !

EVA : Ei, dacă vorbești frumos, e altceva... (*Celorlați.*) Trebuie să plec. O să ne vedem la întreprindere. Pa ! Ceao !

VOCEA LUI TINEL : Eva !

EVA (*spre Tinel*) : Gata, dragă. Gata ! (*Pentru sine.*) Ce ți-e și cu bărbății ăștia nerăbdători ! (*Către cei din stație.*) Ceao ! (*După cîteva clipe, se aude zgomot de mașină care demarează.*)CIUBOȚICĂ (*lui Visalon, compătimitor*) : Ce să-i faci, tovarășe Visalon ? ! Destinul !VISALON (*tace ; formează un număr de telefon*) : Alo ! Tăntica ! Sînt rănit, dragă. Da. Un accident. Cum ? Tocmai s-a terminat ? Ce s-a terminat ? Ce ședință ? Cum așa ? Fără mine ? Cum ? A venit directorul general ? Și... (*Alb.*) Destituit ? Pentru lipsuri grave... (*Aproape fără glas.*) Bine... Te caut eu deseară. Da. La revedere. (*Așază telefonul în furcă. Fisa nu mai revine.*)

CIUBOȚICĂ : Presimțirea mea... Pe mine, presimțirile nu mă înșală niciodată.

VISALON : Destituit...

CIUBOȚICĂ : Ce să-i faci ? Destinul ! (*Consolîndu-l.*) Las' că, poate, găsim ceva la noi, la depozit...

VISALON : Ce să găsim ? După ce-ai vorbit cu șeful, ca un inconștient, așa cum ai vorbit ? !

CIUBOȚICĂ : Nu-i nici o nenorocire. E nepotul meu... Se aranjează.

SILE : Nea Ciuboțică, da' cu noi cum rămîne ?

CIUBOȚICĂ (*evaziv*) : Să mai analizăm... să mai vedem...(*Huruit de mașină, Vacarm.*)BILĂ : A d-dat d-drumul la b-barieră... (*Lui Sile.*) N-nu reluăm ant-trenamentul ?

SILE : Lasă-l dracului de antrenament ! De asta îți arde ție, acum ?

BILĂ : Păi, nu ziceai că...

SILE : Termină, domnule, odată !

CRAINICUL : Coloana de mașini trece. Bărbații marchează, cu gesturi reflexe de apărare, salturile pe care le descrie doaga pe caldarîm. În sfîrșit, liniște. Epuizați de tensiunea nervoasă, cei patru își șterg, cu gesturi obosite, sudoarea de pe frunte și rămîn pironiți locului. Intră Trecătorul, îmbrăcat de serviciu, cu o valijoară C.F.R. în mînă.

TRECĂTORUL (*nedumerit*) : Ce s-a întîmplat ? (*Liniște. Apoi trece o mașină și doaga hodorogește pe caldarîm.*)CIUBOȚICĂ : Mai întreb ? Nu vezi ? Doaga ! TRECĂTORUL : A, asta era ? ! Stai, c-o arunc peste gard. (*Ia doaga și o aruncă dincolo de gard.*) Du-te, invîrtîndu-te ! (*Explicînd.*) Să nu-i sară cuiva în cap... (*Apoi.*) Aici nu mai e stație...

VISALON : Cum, nu mai e ?

TRECĂTORUL : Nu mai e ! S-a desființat de mult, cînd s-a construit bulevardul nou. Unde voiiați să ajungeți ?

VISALON : În centru.

TRECĂTORUL : În centru ? Păi, așa ? De aici, din fundătura asta ? N-aveți nici o șansă. Aici sînteți, cum zicem noi, la C.F.R., pe linie moartă... Degeaba stați aici... Ca să ajungeți în centru, mergeți dincolo, la fabrică. Pe acolo trece autobuzul spre centru. (Indepărtîndu-se.) Ieșiți în bulevardul nou, cît mai e timp...

Scurtă trecere muzicală.

CIUBOȚICĂ : Va să zică, noi...

SILE : Da...

VISALON : Adică...

CIUBOȚICĂ : Da. (După o pauză, lui Visalon.) La ce vă gîndiți ?

VISALON : La doagă. Îți spun drept, parcă-mi lipsește.

CIUBOȚICĂ (sincer) : Și mie.

BILĂ : L-la t-toți n-ne lipsește doa... doaga...

CIUBOȚICĂ (aproape de Trecător, cu ură): Cretinul ! Așa se întîmplă, dom'le. Trece cîte unul d-ăștia, insensibili, și, în loc să mediteze la destinul omului, la...

SILE : La angoasă...

CIUBOȚICĂ : Exact, la angoasă, ei se apucă să... Mare păcat !

VISALON : Dobitocul ! Ce nevoie avea el să s-amestece ? Ne-a stricat tot rostul. Și era o discuție atît de interesantă...

BILĂ : U-uit-țați-vă ! M-mașina ! V-vine m-mașina !

VOCEA TRECĂTORULUI (de departe) : Nu e autobuzul ! E mașina I.C.A.B.-ului. Începe curățenia. La o parte !

(Zgomot regulat de motor nou, care se apropie implacabil. Mixat pe acest zgomot de fond, acordul muzical final.)

Cenaclul Radio-TV

Deschis în primăvara acestui an, Cenaclul de dramaturgie al Radioteleviziunii încearcă să răspundă unei sporite nevoi de clarificare teoretică a specificului genului și își propune să antreneze în jurul Redacției de teatru un larg cerc de colaboratori.

La primele ședințe au participat scriitorii, regizori, actori, directori de teatre, critici de artă, printre care Dan Tărchilă, Leonida Teodorescu, Theodor Mănescu, Dan Nasta, I. D. Șerban, Natalia Stancu, Valentin Silvestru, Antoaneta Tănăsescu, Constantin Munteanu, Doru Moțoc, Valeriu Sirbu și mulți alții.

Schimbul de idei, început în mod fructuos cu discutarea scenariului Viața în diagonală de Mihai Georgescu, a continuat după audierea comediei Doaga de Doru Moțoc.

Comedie metaforică, în care absurdul existenței parazitare este dezvăluit prin

intermediul unor personaje-prototip, Doaga deschide seria manifestărilor cu public ale teatrului radiofonic. Doru Moțoc s-a instalat cu plăcere într-o zonă de umor românesc autentic, amestec de ris cu plîns ; el a scris cu vervă o comedie tonică, îndrăzneată, folosind modalități proprii tehnicii radiofonice.

În lectura actorului Sorin Gheorghiu, nuanțele și efectele de replică (completate și sprijinite sonor prin procedee specifice teatrului radiofonic) au oferit membrilor cenaclului argumente în plus pentru necesitatea existenței unui laborator de creație radiofonică.

Climatul de exigență instaurat de la deschidere s-a manifestat și cu ocazia audierii scenariului de televiziune Vasile și colegii săi de Aurel Gheorghe Ardeleanu, a cărui excesivă discursivitate a ridicat probleme vechi, dar mereu actuale : corelația dintre fond și formă, coerența acțiunii, motivația caracterologică a reacțiilor personajelor ; de asemenea, cu prilejul dezbaterii consacrate scenariului radiofonic Adevărul și minciuna de Corneliu Vadim Tudor ; scris „la mînie gazetărească“, după

cum mărturisea tînărul autor, textul a preluat clișee și stereotipuri străine de natura talentului lui Corneliu Vadim Tudor, creator al unui interesant teatru poetic.

Un cenaclu trăiește și prin atmosfera sa. Mai mult, poate, decît dezbaterile care au confirmat reușite, cele care au analizat cu luciditate critică neîmplinirile au contribuit la instituirea unui climat capabil să genereze apariția unor lucrări de valoare, care să îmbogățească repertoriul de teatru difuzat pe calea undelor și a micului ecran.

În septembrie, odată cu redeschiderea lucrărilor Cenaclul (președinte — Virgil Stoenescu, vicepreședinte — Constantin Paraschivescu, secretar — Eugenia Țundrea) va organiza, în cadrul laboratorului de creație, și audierea unor scenarii finite, înregistrate mono sau stereo.

Firește, rosturile acestui laborator sînt legate de formarea unor colaboratori care să-și însușească tehnica specifică a scenariului de radio și televiziune.

Georgeta Răboj